

VEFA

Önce nereden başlamalıyım diye düşünürken açık olan televizyon takıldı gözüne. Haftasonu sabahlarının klasik kim, kiminle, nerede konulu magazin programlarından biri açık kalmıştı. Yok, bu olmazdı. Değiştirdi, bu kez de bir haber kanalı ve çerez niyetine günlük en az üç beş tane önümüze sunulan cinayet haberleri... Bu da olmazdı. Değiştirdi, bu defa çarpışmaya başlayıp dosyaların savrulmasıyla devam eden klasik bir yaz dizisinin ilk bölümü çıktı karşısına. Bu hiç olmazdı, en iyisi televizyonu kapatmak diye düşündü. Televizyonu kapattı ama medya sorununun bir de sosyal ayağı vardı. Sosyal medyayı düşündü. Yediği her yemeğin ilk lokmasını, gezdiği her yerin ilk adımını paylaşan insanlar... Artık her şeyi paylaşıyordu insanlar ama sadece fotoğraflarını... "Paylaşmak vicdanımızı rahatlatmak adına seçilmiş çok özenli bir kelime onun yerine kısaca gözler önüne serip insanların beğenisine sunmak desek? Daha uyumlu oldu gibi." diye geçirdi aklından. Namaz vakti de yaklaşıyordu. Hangi seccadeyi serseydi acaba hiç biri de layık değil ki. İtinayla dokunmuş, işlenmiş, dikilmiş bir sürü seccade vardı ama hangisinin üstünde geceden seher vaktine uzanan secdeler, tevbe dolu göz yaşları, aşınmış yerlerinde huşu izleri vardı?

Kur'an'ı Kerim olacaktı bir de üst raflarda bir yerlerde. Bel hizasından yukarıda tutulmalıydı Kur'an, saygı sebebiyle. Hiç düşünmüş müydü, kastedilen yüksek tozlu raflar değil de yüreğimizi belki. Bir de putlar var tabii, bazen para, mal, mülk, bazen eş, dost, evlat bazen bilim, sanat... Bozulan o kadar çok şey vardı ki şuan kapı çalsa ve gelse Alemlerin Efendisi hangi birini kapıyı açmadan düzeltebilirdi ki.

Rasulullah bu halimizi görse ne derdi? Yerlerde gezen ahlak seviyesi, hayatın sıradan bir parçası olan cinayetler, giderek normalleşen zina, komşusu açken yediği yemeği herkesle paylaşan! insanlar, yalnızca çeyiz amacı taşıyan seccadeler, saygıyı tozlu raflarda gösterdiğimiz Kur'an'ı Kerim, her yerden her şekilde karşımıza çıkan putlar ve daha niceleriyle inşaa ettiğimiz 21. yüzyıl medeniyetinin Cahiliye devrinden bir farkı yoktu. 21.yüzyıl medeniyeti de sözde aydın ve modern insanların Cahiliye Devri. Oysa Habibullah bize veda ettiğinde zaman saadet asrıydı. İnsanlar yemeklerini sofralarına davet ederek paylaşır, Kur'an'ı ne ellerinden ne dillerinden ne de kalplerinden düşürmezdi, değil bir başkasının canına kıymak kalbini kırmaktan bile kaçınırlardı. Zaman çarkları nasıl geri işledi de saadet asrını geçip cahiliye devrine geldik. Peygamberimiz bize ideal toplum ve hayat düzenini kurmuş, önümüzde hakikatin çiçekli ve aydınlık yolunu açmışken ne oldu da karanlığa saptık. Geçen zaman içinde bir şeyleri kaybettik ve aydınlıkta kaybolup karanlığa gömüldük. Kaybettiğimiz şey o kadar uzak kalmış ki neyi kaybettiğimizi bile hatırlamaz duruma gelmişiz.

Yarı açık pencereden gelen salâ sesiyle uyandı. Yavaşça yaslandığı masadan geriye doğru çekildi ve oturduğu sandalyede doğruldu. Rüya değildi sanki bir fark etme ve gözünü açma vesilesiydi, onu gerçeklere uyandırmak için. Rasulullah gelse ilk neyi düzeltmesi gerektiğini öğrenmişti artık. Her şeyden önce kendini düzelterek başlamalıydı işe. Karanlık yoldan aydınlığa çıkarken bir meşale gibi önünü aydınlatacak bir ışığa ihtiyacı vardı. Bunları düşünürken önündeki bulmaca sayfasına takıldı gözleri.

“Sevgide bağlılık, bağlılıkta sebat etmek”

Soldan sağa dört harfli, son harfi "a".

Ne olabilirdi acaba?